

1 Okapi

Zelfs toen hij de dood in de ogen keek, bleef Hector Fabry grijnzen.

Ergens hier in het onmetelijke Afrika had iemand hem ooit Kiburi genoemd – wat trots betekent in het Swahili – een bijnaam die aan hem vastplakte als een kaki shirt op een bloedhete dag: te trots om te klagen, te trots om spijt te hebben van wat dan ook, te trots om fouten toe te geven, te trots om zijn hoofd te buigen en nu zelfs te trots om toe te geven dat de dood hem angst inboezemde.

Hector was alleen. Hij bevond zich in een uitgestrekte savanne in Belgisch-Congo en had schaduw gezocht onder een dikke, oude baobab. Insecten kropen over zijn bezwete gezicht, een schorpioen schuifelde langs zijn hand. Soms huiverde hij in de bijna ondraaglijke hitte, maar meestal gaf de koorts hem een gevoel alsof hij vanbinnen brandde.

In de loop der jaren hadden tal van tropische ziekten hem te pakken gekregen, uitgeput, uitgeeterd en bijna tot het uiterste getergd, maar hij had ze allemaal weten te verdrijven. Nu was het malaria, de absolute koningin der ellende, en uiteindelijk zou hij voor haar moeten buigen.

Het enige wat hem had kunnen helpen – en dan nog alleen wanneer de koorts eerst zou zakken – was kinine, maar dat wondermiddel had hij niet voorhanden.

Nog maar enkele dagen geleden had hij zich aangesloten bij een konvooi van een Fransman, monsieur Martin Clébert, dat op weg was naar de Kasai, een zijrivier van de Congo. Martin was van plan zich daar te vestigen. Een groot schip had vanuit Frankrijk alles wat Martin nodig had naar de haven van Matadi gebracht, waar de spullen werden overgeladen in een kleine stoomboot, die nu naar een ontmoetingsplaats langs de Kasai onderweg was. De Fransman had een aantal legertrucs uit de oorlog opgeknapt – gammele voertuigen op spaakwielen met massief rubberen banden – en hij was blij geweest dat Hector een eind met hem mee wilde reizen.

‘Iemand met jouw reputatie geeft een reiziger een gevoel van veiligheid, Kiburi. Ik wil honderd dingen tegelijk gaan doen en zien wat het

meest oplevert. Hout verhandelen naar Europa, verschillende gewassen verbouwen, misschien zelfs vis uit de Kasai kweken in vijvers, alles uit Frankrijk importeren wat men hier kan gebruiken en vergunning aanvragen om dieren uit te voeren. Daarbij zou ik iemand als jij goed kunnen gebruiken. Ik bied je een goedbetaalde baan aan, plus een eigen huis op eigen grond langs de rivier.’

Maar Hector had andere plannen en op een ochtend nam hij afscheid van Martin Clébert en ging hij alleen verder. Een lange tocht door de savanne zou hem naar de grote plantage Herentals brengen, waar hij een afspraak had met een schatrijke Belgische zakenman, Han Decorte, die met een klein gezelschap onderweg was vanuit Leopoldstad. Er waren zakenrelaties uit Europa gekomen en Han wilde een originele safari voor hen organiseren.

Hector had Han Decorte nooit ontmoet. Hij had een bericht van hem ontvangen dat begon met: “Geachte heer Hector Fabry, ik hoop vurig dat u deze brief in handen zult krijgen en dat u wilt ingaan op mijn voor u zeer lucratieve voorstel...”

Hector werkte toen al ruim twee jaar voor een handelaar die dieren ving en verscheepte naar dierentuinen in Europa en Amerika. Hij had er geholpen bij het vangen van zeer uiteenlopende diersoorten: giraffes, zebra’s, gnoes, antilopen, maar ook leeuwen, neushoorns en olifanten, vogels, slangen en krokodillen. De brief kwam net op tijd, want Hector had inmiddels genoeg van dit werk. Het voorstel van Han Decorte sprak hem zeer aan: “Verschillende mensen in Leopoldstad waren op de hoogte van uw huidige werkzaamheden. Het was niet moeilijk om erachter te komen waar u zich bevindt. Hoewel het gezien uw reputatie heel goed mogelijk is dat u daar inmiddels bent weggegaan en u zich zelfs niet meer in Belgisch-Congo bevindt. Het grote Afrika is uw speelterrein: u spreekt tal van inheemse talen, er is geen betere gids dan u en men beweert dat u nooit misschiet met uw onafscheidelijke Lee-Enfield geweer. Ik hoop echter dat u zich geen enkele maal genoodzaakt zult zien de trekker over te halen, want mijn vrienden en ik houden meer van filmen dan van jagen...”

Een safari zonder geweld. Dat was belangrijker voor Hector dan al het geld dat hij eraan over zou houden. Want hij was geen bloeddorstig

persoon, hij was een avonturier. Zijn vader was een Fransman uit Normandië, zijn moeder was een Engelse uit Devon.

Als kind was hij talloze malen het Kanaal overgestoken, omdat zijn ouders zowel een huis in de buurt van Le Havre als in Londen hadden. Opgroeiend in twee totaal verschillende milieus leerde hij zich aan te passen aan de omstandigheden en later had hij zich altijd een wereldburger gevoeld.

In de zomer van 1912 stapte hij in Londen op een stoomschip dat hem naar Afrika bracht.

Hij verliet een Europa dat in onzekere tijden verkeerde. Er werd gespeculeerd over oorlog en hij voelde er weinig voor het slagveld op gestuurd te worden. Maar toen het...